

Stacey Marie Brown

Přeložila
Sára Gabrielová

COO
BOO

Zvrácená láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown

Zvrácená láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stacey Marie Brown

ZVRÁCENÁ LÁSKA

COO
BOO

Přeložila Sára Gabrielová

TWISTED LOVE

Copyright © 2019 Stacey Marie Brown

All rights reserved.

Cover © Ondřej David, 2026

Translation © Sára Gabrielová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4137-4

ISBN e-knihy 978-80-267-4135-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4136-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4122-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Věnováno všem toulavým duším,
které hledají svého Tarzana a Jane.*

KAPITOLA 1

Temnota a stíny.

Zamrzlá. Pokusila jsem se pohnout, ale moje žíly i svaly byly plné olova.

Bojuj, Stevie. Křič.

Ale nic ze mě nevyšlo.

Bezmoc.

Žaludek se mi převracel hrůzou a v krku mě pálila žluč.

Na jazyku jsem cítila pronikavou chuť kovu.

Čím víc jsem bojovala, tím těžší byla každá moje končetina.

Ne! Prosím, ne.

Najednou jsem byla sama na ulici. Oslepila mě přední světla a já zamžourala. Newyorská poznávací značka, znak koně na masce chladiče. Ušní bubínky mi zalila budba — pronikavý zvuk klaksonu a kvílení pneumatik se rozléhaly jako úderý činelů.

Srazilo mě auto. A já cítila. . .

Úlevu.

Kouř se kroutil a svíjel a jako ladný mrak vyplul otevřeným oknem do dusného letního vzduchu. Vlhkost se mi stačila nalepit

na kůži, přestože bylo tak brzo, že nikdo a nic s kapkou soudnosti ještě nemohlo být vzhůru, ani slunce. Není to tak dávno, co bych i já v tuto hodinu šla teprve spát.

Spánek se se mnou poslední dobou moc nekamarádil.

Znova jsem si potáhla z cigarety a nenáviděla se za to, že jsem porušila svých sedm let bez kouření. Začala jsem s tím jako blbá pubertáčka, která se chtěla zalíbit partě starších děcek. Tátova rakovina tenhle zlovyk naráz utnula a já se od té doby cigarety ani nedotkla. Až do teď.

Z toho smradu a chuti se mi chtělo zvracet, ale nikotin mi uvolňoval svaly natolik, že se uklidnily moje mysl i tělo. Víčka jsem otevřela za rozbřesku a v posteli jsem nemohla zůstat už ani minutu. Přecházela jsem po své třicet metrů čtverečních velké garsonce. Sama jsem ji bohužel utáhla jen stěží. Dokud jsem byla na škole, pomáhala mi máma, ale jakmile jsem dostudovala, od peněz mě odstříhla, asi doufala, že se rozběhnu zpátky domů. Ani omylem. Měla bych si najít spolubydlící, ale představa, že svoji garsonku sdílím s dalším člověkem se zástěnami a paravány, se mi ani trochu nezamlouvala. Obzvláště vzhledem k mým novým volnočasovým aktivitám.

Pohled mi padl na spáče, který se mi roztahoval na posteli, absolutně vyčerpaný a uprostřed hlubokého spánku. Přepadl mě pocit podrážděnosti, znovu jsem si potáhla a přes požární schodiště zírala na cihlový bytový dům přes ulici. Slunce zalilo dolní část čtvrti Tribeca a oslnivě rozzářilo nádrž na vodu na střeše protější budovy. Troubení klaksonů a nákladňáky budily newyorské ospalce jako nemilosrdný budík. V New Yorku nebylo nic jemné nebo klidné. Bylo to jako dostat v noci ránu po hlavě a ráno se probudit zvukem houkačky. New York byl drsný, nonstop, agresivní, hlasitý a já ho milovala. Díky vši té energii

jsem se cítila živá. Neuměla jsem si představit, že by mě mohl omrzet.

Jenom jsem se nedokázala zbavit toho pocitu... kdybych tak uměla říct jakého. Té neustálé touhy svléknout se z kůže nebo utéct někam pryč. Nudila jsem se? Ve svém městě? Koho by mohl omrzet New York? Pořád tu bylo co dělat – kámoši, se kterými se sejit, nové bary, do kterých vyrazit, nekonečný zástup mužů a žen, se kterými se vyspat.

„Bože, Stevie, včera v noci jsi byla skvělá... a dneska ráno *taky*,“ zachraptěl mi ženský hlas přímo do ucha. Projela mnou panika a já ztuhlým zadkem na parapetu nadskočila. Ani jsem ji neslyšela vstát.

Nahá holka mi vzala cigaretu z ruky, pomalu si potáhla a narovнала se. Dívala se na mě, jako by mě chtěla sníst. Byla vysoká s plnými křivkami a krátkými černými vlasy. Ne tak hezká, jak mi včera tvrdilo moje martini se dvěma shoty ginu. A uznávám, že jsem pokrytec, ale odpuzovalo mě, že kouří. U mě šlo o jednorázovou záležitost.

Stres. Určitě za to mohl stres.

„Když se vrátíš do postele, tak se ti odvděčím.“ Kouř ji ovíjel a na tváři se jí usadil smyslný úsměv. Vrátila mi cigaretu a povytáhla obočí, jako by mě lákala na čokoládový dort.

S *dortem* bych se dneska ráno klidně pomilovala, ale tuhle holku už jsem chtěla ze dveří.

„Promiň.“ Zavrtěla jsem hlavou, típla cigaretu a prošla kolem ní. „Jdu s kamarády na brunch.“

„Je sedm ráno, *sobota*.“

„No a?“ došla jsem ke své mini ledničce a vytáhla z ní pomerančový džus, v hlase mi zaznívala podrážděnost.

„Kdo chodí na brunch takhle brzo?“

Sakra. „Chtěla jsem říct na snídani.“

„I na tu je ještě brzo.“

Měla pravdu, lidi v našem věku měli obvykle takovou kocovinu, že snídani nezvládli dřív než v jedenáct. A brunch až někdy odpoledne. Ale chtěla jsem, aby už šla. Pořádně jsem si lokla džusu a pokrčila rameny.

„Můžu jít s tebou.“ Přikradla se k lince. „A k obědu si můžu dát tebe...“ Znova mi s přehnanou důvěrností vzala z ruky to, co jsem právě držela, a zatímco pila přímo z krabice, v očích se jí zablýsklo.

Oukej. Tak to by stačilo.

„Je čas jít.“ Snažila jsem se být milá, ale vše má své meze.

„Cože?“ Ucukla a odložila džus, její malé svůdné divadýlko naráz skončilo, jako když padne opona. Šokovaně vytřeštila oči. „Ty chceš, abych šla?“ řekla, jako by se jí to stalo poprvé v životě. „Já? Děláš si srandu?“ V posteli byla v pohodě, ale upřímně jsem si většinu noci sotva pamatovala. Nic dechberoucího.

Na rozdíl od...

Zarazila jsem se dřív, než jsem tu myšlenku stihla domyslet. Ne. Na tohle myslet nesmím. Vůbec.

„Nedělám si srandu.“ Založila jsem si ruce. „Užily jsme si. Ale teď je čas jít.“ Přesně proto jsem si nerada vodila lidi domů. Bylo o tolik snazší se uprostřed noci prostě vytrazit než někoho vyházet. Z nějakého důvodu... dobře, nejspíš protože jsem byla v posteli zatraceně dobrá... se návštěvám nikdy nechtělo odcházet. Devadesát osm procent lidí si to chtělo zopakovat. Zbylá dvě procenta byla ve městě jen na jednu noc.

Tahle holka si odfrkla, otočila se a nasupeně odpochoďovala ke svému oblečení poházenému na podlaze. Ve spěchu se oblékla a popadla svou tašku. U dveří zaváhala a hrdě pozvedla bradu.

„Nevíš, o co přicházíš. Umím takových věcí... Budeš litovat, že sis nevzala moje číslo,“ prohlásila, než vydupala ze dveří, a dala si záležet, aby práskla dveřmi.

„O tom pochybuju,“ utrousila jsem, když jsem si opřela lokty o linku, abych si promnula tvář. Zabořila jsem prsty hlouběji do kůže, jako bych z ní mohla ten zvláštní pocit vydrhnout.

Na stole mi zavibroval telefon, tak jsem ruce zase svěřila a koukla se na číslo. Neměla jsem náladu mluvit se svou matkou takhle brzo.

Když jsem uviděla, kdo volá, musela jsem se v návalu radosti usmát.

„Čau, Whisky, jak je?“

„Moment...“ překvapením se odmlčela, bylo slyšet, jak mě škádlí: „Asi mám špatný číslo.“

„Vtipný.“

„Je sobota. Brzo ráno,“ podívala se Jaymerson. „Obvyčejně nadáváš, když zavolám před polednem.“

To byla pravda. Obvyčejně jsem byla schopná fungovat až po třech šálcích kávy, a to bylo notně po obědě.

„Přivstala jsem si.“ Naboso jsem začala přecházet po opotřebované dřevěné podlaze svého ubohého bytečku.

„Spala jsi vůbec?“

„Ani ne.“ Protřela jsem si zátylek a nahmatala hrbolky pod kůží. „Příčina už je ale díky bohu z bytu.“

„No teda, až tak dobrý, jo?“ utahovala si ze mě Jayme. Jaymerson Hollowayová byla moje jediná opravdová kamarádka. Přátelství s holkami mi moc nešla, ale s ní jsem cítila spojení od chvíle, kdy přišla na rehabilitace. Možná protože jsme si obě prošly něčím, čemu hodně lidí nerozumělo.

Měla za sebou příšernou autonehodu, při které zemřel její přítel Colton. Jaymerson a Coltonovo dvojče Hunter tu bouračku

přežili o vlásek. Mě srazilo auto na přechodu. Řidič se ani neobtěžoval zastavit a zkontrolovat, jestli jsem v pohodě. Potřebovala jsem měsíce a měsíce rehabilitace, než jsem mohla chodit bez bolesti nebo kulhání, a moje kyčle a záda už nebudou úplně v pořádku nikdy. Bolely mě, když bylo fakt chladno, takže jsem se cítila, jako by mi bylo sedmdesát, a ne dvacet čtyři.

Taky chápala, že vnitřní jizvy nezmizí, ani když všem kolem připadáš v pohodě, a že noční můry nepřestanou jenom proto, že se ti zahojí kosti. Whisky o mně věděla víc než kdokoli jiný, a přesto tu byly věci, o nichž neměla tušení ani ona. Pravdy, které jsem jí nemohla prozradit.

„Řekněme, že odešla trochu nakrknutá.“ Přehodila jsem si platinově blond vlasy dozadu. Pod nimi jsem měla vlasy nabarvené načerno. *Jako moje duše*, pomyslela jsem si se smíchem.

„Ste-vie.“ Bylo mi jasný, že kroutí hlavou, pobavená i popuzená zároveň. Jo, vítěj v klubu. „Tentokrát to byla princezna Jasmína, nebo Sněhurka?“

Mrkla jsem a pak ještě jednou.

No do prdele. Ani mě nenapadlo zamyslet se nad jejím jménem. Ani jednou.

Měla jsem ve zvyku pojmenovávat své „úlovky“ podle postav z Disney pohádek. Nezůstávaly tu tak dlouho, abych si zapamatovala jejich jména, ale vždycky, *vždycky* jsem jim dala nějakou přezdívku.

Sakra. Nevzpomínala jsem si, že bych si nějak pojmenovala poslední tři. Nemohla jsem si vybavit ani to, jak vypadaly. . .

„Nooo...“ skousla jsem si ret a na jazyku ucítila nepříjemnou pachů dehtu a nějaké chemie. *Fuj*. To byla další chyba. Už jsem skoro dopadla až na dno, a to den ještě ani nezačal. „Nevzpomínám si.“

Na druhé straně na chvíli zavládlo ticho. Přesně proto jsem neměla skutečně blízké přátele – dokázali mě prokouknout. Měla jsem tu jednu skupinku šilenců z umělecké akademie a z práce v prodejně desek; potkávali jsme se docela často, ale bylo to většinou dost povrchní. Nikdy jsme se nebavili nějak hlouběji o našich pocitech.

„Stevie, co se děje?“ zeptala se mě Jaymerson mírně.

„Nic.“

„Nezkoušej to na mě.“

„Hele, neměl tvůj kluk včera náhodou narozky? Neměla by ses vzpamatovávat po sexu s ním a neotravovat mě?“ uchichtla jsem se. Brala jsem jako svoji zásluhu, že jsem dala Jaymerson s Hunterem dohromady. Asi by k tomu došlo tak jako tak, ale ve chvíli, kdy byli všichni proti, jsem já viděla, že ti dva mají být spolu. Byl to skoro rok, co společně žili v DC, kde jsem je navštěvovala tak často, jak to šlo. Hunterův byznys s motorkami na zakázku se začínal rozjíždět. Mluvílo se o tom, že by se dílna, ve které dělal, měla objevit v nějaké nové reality show.

Jaymerson si povzddechla. Moc dobře věděla, o co mi jde, ale nechala to být.

„Kéž by. Od chvíle, kdy jsme přijeli, je to hektický. Víš, s Hunterem jsme museli jet domů kvůli včerejším Emlyniným křtinám a té oslavě. A dneska nám Krista zavolala, jestli by Hunter nemohl pohlídat Codyho. Musela vzít Emlyn na pohotovost. Prý měla ráno trochu problémy s dýcháním.“

„Cože?“ vytřeštila jsem oči. „Je v pořádku?“

„Doufám...“ Whisky se odmlčela. „Krista říkala, že už se jí to jednou stalo, podle doktora to bude nejspíš alergie.“

Já se o tyhle měkký, pokakaný tvorečky sice nezajímala, ale chápala jsem, jak děsivé to musí být.

„Pořád zvažuješ, že přijedeš domů?“ zeptala se Jayme s nadějí v hlase.

Máma mě s návštěvou uháněla od chvíle, kdy jsem odpromovala, ale já se cestě domů snažila vyhnout za každou cenu. Jela bych jen v případě, že by tam byla i Jaymerson.

„I Doug a Jones se po tobě včera večer ptali.“

„Jako fakt? Proč bych měla být zvaná na Emlynin křest?“ Krista měla daleko k tomu, abych ji považovala za svou kámošku, stejně jako její protivná kamarádka Megan, ale obě byly součástí party, se kterou jsem se sblížila. S Dougem jsem chodila do školy, než se na ni vykašlal. I dřív mi přišel v pohodě, ale moc dobře jsem ho neznala. Teď se on, Jones a Hunter stali mými dobrými přáteli.

Záhadou pro mě byl jiný člen skupiny. Nebyl to kamarád, ale v žádném případě mi nebyl ani cizí.

Myšlenky na něj jsem rychle vytěsnila a zabouchla za nimi dveře.

„Spíš ne. Celý týden pracuju a o víkendu pořádáme v obchodě akci.“ Slyšela jsem zaváhání ve vlastním hlase a poklepala jsem si na ret.

„Dobře. Zrovna jsme dojeli ke Kristě. Hunter už na mě významně kouká.“

„Čau, Stevie,“ houknul Hunter. „Jayme ti zavolá pak.“

„Opožděně všechno nejlepší k narozeninám, sexy prdelko!“ zavolala jsem na něj, i když jsem věděla, že mě neslyší.

„Stevie říká, že máš svrasklej zadek a že už není tak sexy, jak býval,“ křikla Jayme na Huntera.

„Cože?“ ohradil se Hunter.

„Skvělá práce, Whisky,“ zabručela jsem. „Takhle mi při příštím setkání bude celou dobu strkat svůj zadek pod nos a bude mě přesvědčovat, abych si na něj sáhla a změnila názor.“

„Já vím. . .“ vzdychla potěšeně Jayme. „Život je hned zábavnější. Navíc vím, že to oba tajně zbožňujete.“

„To si piš, že jo.“ Nemohla jsem lhát. Hunterův zadek byl stvořen k laskání a obdivování. Vážně to byl jeden z nejlepších zadků, které jsem kdy potkala.

Nebo minimálně patřil mezi nejlepší tři. . . nebo čtyři.

Ne. Tamten zadek už je mimo bru.

„Tak zatím, Whisky,“ rozloučila jsem se, než jsem zavěšila. Spravila se mi nálada. Jako vždycky po doušku Whisky. Přeshla jsem k posteli a nakrčila nos nad povlečením, které čpělo sexem. Co kdybych ho prostě spálila? Jelikož jsme v domě neměli prádelnu, většinou jsem praní odkládala, dokud nebyly moje tři IKEA tašky plné a nedošlo mi spodní prádlo.

Vytáhla jsem ze své prťavé šatní skříně tašku na prádlo a začala svlékat postel, použité povlečení jsem cpala až úplně dospod. Moje dobrá nálada zase klesla pod bod mrazu. Co je to se mnou? Po sexu jsem se vždycky cítila fajn. Byla to moje obdoba chození do fitka, způsob, jak uvolnit ty příjemné endorfiny. Tak proč jsem se teď cítila přesně opačně?

Byla jsem ještě neklidnější než před hovorem s Jayme. Vědomí toho, že je doma s celou partou, na mě působilo jako hák, který mě táhnul zpátky. Moc dobře jsem si uvědomovala, že při zmiňování lidí, kteří se na mě ptali, jedno jméno vynechala, a projela mnou vlna podráždění.

Fajn. A koho to sere.

Měla jsem v plánu navštívit mámu příští měsíc. Svět se nezboří, pokud tam Whisky nebude, až tam budu, ale myšlenka odjet hned ve mně hlodala. Moje duše i nohy chtěly sednout na vlak a sledovat, jak město mizí v dálce.

KAPITOLA 2

„Stevie, ten návrh je *boží*.“ Zezadu ke mně přišel Liam a položil ruku na židli, na které jsem seděla.

„Dík.“ Kliknutím myši jsem přidala další vrstvu kouře, který stoupal z desky a zformoval se do názvu obchodu.

„Dáme to na domovskou stránku našich webovek.“ Naklonil se blíž, aby se podíval na všechny detaily, které jsem přidala, a jeho tvář byla o malinko blíž, než by se slušelo.

Liam byl v pohodě. Bylo mu něco přes třicet, vysoký byl asi jako já, měl vousy, kulatý obličej a malé pivní břicho. Vyzařoval takové to klučičí kouzlo. Chůzi považoval za cvičení. Jedl mizerné jídlo, kouřil cigarety i trávu a pil tolik piva, jako by díky němu mohl zapomenout na to, že se jen tak tak drží nad vodou.

„Tohle jsi studovala?“ Kývl hlavou k obrazovce s mým grafickým návrhem.

„Ne,“ odfrkla jsem. „Vystudovala jsem hudbu.“

Ani poté, co máma zjistila, že neumím zpívat, se nechtěla vzdát naděje, že bych se mohla proslavit v hudebním průmyslu. Hudbu jsem milovala, takže jsem se s ní nehádala, ale po letech studia mi pořád nepřišlo, že bych našla svoji pravou vášeň. Na vysoké jsem studovala písňovou tvorbu, ale ještě jsem nenapsala písničku, kte-

rou bych chtěla zveřejnit. Moje univerzita v New Yorku nabízela jak hudebně, tak výtvarně zaměřené semináře a grafický design byl jedním z volitelných předmětů, který jsem si vybrala, a zalíbil se mi natolik, že jsem u něj zůstala a přibrala si ho jako vedlejší obor. Dokázala jsem se tak vyjádřit líp než slovy.

„Máš mega talent. Jestli tohle nezaujme, tak to vzdávám.“

„Ale nevzdáváš,“ protočila jsem oči v sloup. Zavírat obchod chtěl každý týden.

Otevřel ho před dvěma lety a hned od začátku měl potíže. Obchod Gold Vinyl Records byl jeho dítě. Do jeho otevření nalil všechny svoje úspory a každý měsíc se v předraženém nájemním prostoru čtvrti Tribeca jen tak tak udržel. Byl tu každý den a kromě mě zaměstnával ještě dva lidi. Romeo byl osmnáctiletý kluk, který si přál žít v době Sex Pistols, a moje kamarádka Maxine, jež patřila do malé skupinky lidí, které jsem považovala za své přátele, byla trans žena vystupující o víkendech jako stand-up komička. Potkaly jsme se na škole a hned jsme si sedly. Sehnala jsem jí tuhle práci, aby utáhla nájem a mohla zůstat v New Yorku. Honoráře za stand-up stály za hovno, pokud jste nepatřili do horního jednoho procenta. Většinou dostala pár drinků zdarma a nějakou chuťovku.

„Doladím ještě pár věcí a pak to nahraju na stránky.“ Posunula jsem se na židli a odtáhla se od něj, zatímco jsem si protahovala ruce nad hlavou. „Ale nejdřív si dám pauzu.“ Technicky vzato by měl jako můj vedoucí o mých pauzách rozhodovat on, ale náš vztah fungoval trochu jinak. Nebylo žádným tajemstvím, že je do mě Liam zamilovaný. Nikdy nepřekročil žádnou hranici, ale bylo mi to jasné z jeho hnědých psích očí, které mě pořád sledovaly, a z toho, jak snadno se kvůli mně červenal. Maxine vždycky reptala: „Tobě projde úplně všechno... přijdeš pozdě, odejdeš dřív... a on jenom protočí oči a usměje se.“

Nikdy jsem toho nevyužívala. Dobře, to byla lež, ale snažila jsem toho nevyužívat... fakt.

„Oukej.“ Kývl a sledoval, jak odcházím dozadu, a skousl si přitom spodní ret, jako by chtěl říct ještě něco.

Zašla jsem do zadní místnosti, vzala svou tašku a vylovila ze spod mobil.

Stáhnul se mi žaludek a nervozita mi sevřela hrdlo. Šest zmeškaných hovorů a tři zprávy od Whisky, ve kterých mi psala, abych jí zavolala. Whisky nebyla člověk, který by tohle dělal, aniž se něco dělo.

Rychle jsem stiskla *volat* a okusovala si prst. „No tak, Whisky... zvedni to,“ zamumlala jsem po čtvrtém zazvonění. Panika na mě dorážela jako neodbytný sourozenec.

„Stevie,“ zvedla telefon Jayme, zněla napjatě.

„Co se děje?“ Hned mi to bylo jasné. Nedokázala přede mnou nic skrýt.

„To Emlyn.“ Roztřeseně se nadechla. „Je to špatný, Stevie...“

Sakra.

„Jak špatný?“

„Když dostala Krista Emlyn do nemocnice, měla velký obtíže s dýcháním a začínala modrat. Sestra ji rychle převezla na pohotovost. Udělali jí testy a zjistili, že má díru v srdci. Říkají, že je to... kongenitální srdeční vada.“

„Do prdele.“ O vědě a zdraví jsem toho moc nevěděla, ale bylo mi jasné, že tohle je špatné.

„My jsme teď v nemocnici, ale ještě nám nic neřekli. Krista a Jason jsou u ní.“ Povzdechla si a znělo to, jako by se škrábala na hlavě. „Vím, že se s Kristou moc nekamarádíte a že jsi ještě neplánovala přijet, ale...“

„Dnes večer jsem tam.“ Neměla jsem tušení, jestli dostanu volno nebo jestli najdu let, ale to už se nějak vyřeší. „Už jsem ti to říkala, Whisky, vždycky tu budu pro tebe.“

„Děkuju.“ Vydechla, jako by jí spadl kámen ze srdce. Neměla jsem mnoho blízkých přátel, ale Jayme se dostala blíž než většina ostatních. Udělala bych pro ni cokoli.

„Zavolej mi, pokud se dozvíš něco dalšího, a já ti dám vědět, jak přijedu.“ Vykoukla jsem ze dveří a uviděla Liama, jak jde kolem. Víím, že jsem tvrdila, že jsem jeho slabosti pro mě nikdy nevyužívala... ale tohle byla výjimka.

„Liamе...“ Našla jsem ho u pokladny, jak zírá na návrh, který jsem připravila na nadcházející víkendovou akci. Nasadila jsem výraz mrkáci panenky a naplno to rozbalila. „Liamе, víš, že seš ten nejlepší vedoucí a chlap, kterýho jsem kdy potkala.“

Ohlédl se přes rameno a uviděl, jak se na něj koukám. „Ale ne...“ zavrtěl hlavou a napřimil se. „Tenhle pohled znám. Ať je to cokoli: ne.“ Narovnal se, založil si ruce a semkl rty. „Tenhle pohled pro mě nikdy nevěstí nic dobrého.“

„Jak to myslíš?“ snažila jsem se tvářit jako nevinnost sama, ale tahle poloha mi nikdy nešla. „Jsem nejvzornější zaměstnanec pod sluncem.“

„No jasně, pokud zrovna nechceš odejít dřív, delší pauzy na jídlo, pár dní volna, aby ses vzpamatovala po víkendu, nebo si půjčit prachy na jídlo.“

„Tak až na tyhle případy.“ Mávla jsem rukou a sedla si zase na židli k notebooku. „Jsem dokonalá. Podívej se na ten návrh, který dělám na party. Jasnej vítěz Pulitzerovy ceny.“

„Nemyslím si, že rozdávají Pulitzerovu cenu za grafický design,“ zakřenil se pobaveně. „O co jde, Stevie?“

„No... víš, jak jsem měla mít brzo dovolenou?“ Zarolovala jsem myši, a zvětšila tak název obchodu a datum akce. Přesvědčila jsem ho, abychom z toho udělali mejdan přes celou sobotu a neděli. Lidi byli nadšení, když mohli takhle za krásného letního dne zajít na brunch a pak se courat po osobitých obchůdcích. Nic nenalákalo davu tak jako výprodej. A byla jsem si jistá, že když se přidá super hudba, jídlo, uvolněná atmosféra a do toho všeho naše nová stylová značka, přitáhne to nové zákazníky, kteří si předtím neuvědomovali, jak strašně cool to tu je.

„Jasně,“ odpověděl opatrně.

„Kámoška mé kámošky...“ došlo mi, že nemám šanci popsat Kristu, aby to nevyznělo komplikovaně; vlastně jsem ani nevěděla, odkud se známe. „Kamarádka z domova.“ Snažila jsem se při tom slově neošivat. „Její miminko je zrovna na pohotovosti. Prej má díru v srdci nebo tak něco.“ Vypadlo mi, jak tomu Jayme říkala.

„Ježiš. To mě mrzí.“ Liam naráz zvážněl, obavami se mu svrástilo čelo. „Je v pořádku?“

„Ještě nevíme, ale teď je to asi hodně špatný. Přestala dýchat.“ Zahákla jsem se botami o opěrný kruh stoličky a otočila se k Liamovi. „Moc by mě tam chtěla.“

„Jo, samozřejmě,“ přikývl. „Kdy chceš jet?“

„Dnes večer.“

„Dnes večer?“ vykulil oči. „Všechny tvoje směny... ale fajn... dobře... Do víkendu jsi zpátky, že jo?“

„Nevím, záleží, co jí zjistí. Ale říkala jsem si, že jsem stejně příští měsíc plánovala zajet dolů za mámou, takže bych si tu dovolenou vybrala teď.“

Na chvíli zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Promiň, jestli teď zním jako kokot, ale to tu nebudeš na party, kterou jsi vymyslela, naplánovala a zorganizovala?“ Zamračeně se opřel o pult.

„Nebudu.“ Roztáhla jsem rty do provinilého úsměvu. „Ale upřímně, ani si nevšimneš, že tu nejsem.“

Liam si odfrkl, odvrátil pohled a zamumlal: „To těžko.“

„Prosím, Liam.“ Nedělalo mi problém zalhat. „Je to moje blízká kamarádka a vážně mě tam potřebuje.“ Ech. Připadala jsem si špinavá... což se mi normálně líbilo. A *ve skutečnosti* jsem mluvila o Jaymerson, i když si Liam myslel, že mluvím o Kristě.

„Stevie...“ Promnul si oblíček, moc dobře věděl, že by zněl jako kretén, kdyby odmítl. „Děláš mi ze života peklo.“

„Řeknu mámě, ať ti pošle klubový tričko.“ Seskočila jsem ze stoličky a zazubila se na něj. „Takže můžu?“

Přimhouřil oči a probodl mě pohledem, než odfrknul: „Můžeš.“ Ale zavrtěl hlavou: „Jako bych měl na výběr.“

„Děkuju!“ Zcela výjimečně jsem ho objala a cítila, jak se jeho tělo uvolnilo.

„No jo.“ Zasmál se, a než jsem se odtáhla, poplácal mě po zádech. Zíral na mě, jeho tmavě hnědé oči se vpíjely do mých, výraz jihnul.

Ten pohled jsem znala. Liam mě chtěl políbit.

Otočila jsem se zpátky k počítači. „Tak ještě jednou díky. Všechno na tu party připravím, než dneska odjedu.“

Kromě toho, že mě fyzicky nepřitahoval, byl Liam až *moc* sladký, až moc snadno by po sobě nechal šlapat. Neměl ani tušení, jaký bych mu udělala ze života peklo, kdyby mezi námi k něčemu došlo. Přesně ty věci, o kterých si teď myslel, že se mu na mně líbí, by ho nakonec zlomily. Nevěděl by si se mnou rady, ani zdaleka, takže bych se příšerně nudila. A když se ve vztahu nudím, jsem zlá. Přesně proto jsem žádný nezačínala.

Nejen že bych po něm šlapala, dupala bych. Rozervala bych mu srdce na cáry, dokud by nebyl zahořklý a bezcitný jako já. A na

to jsem měla Liama až moc ráda. Můj seznam přátel byl krátký a nechtěla jsem udělat nic, co by pokazilo těch několik přátelství, která jsem měla.

Jako třeba Whisky. Když tenkrát poprvé přišla na rehabilitace, zůstala jsem stát s otevřenou pusou. Byla neskutečně krásná a vyzařovalo z ní tolik kuráže, že mě zaujala. Ale hned od začátku mě to u ní táhlo k přátelství, sesterství, které nemohl ohrozit ani chtíč. Každý měl různé druhy přátel. Whisky byla jediná, kterou bych chránila a pro kterou bych ničila.

Zbytek směny jsem strávila prací na letácích, plakátech a webovkách, abych je připravila na víkendový mejdan. Liam vyřídil těch pár zákazníků, co přišlo. Byl lepší prodavač, protože věděl o každé desce v obchodě a svým nadšením by dokázal prodat i bonbony biomatškám z Manhattanu.

„Všechno je ready.“ Na pult jsem naskládala vytisknuté letáčky.

Liam vepředu zhasl světla a vrátil se za mnou dozadu. Slunce zapadlo za okolní vysoké budovy a místnost potemněla.

„Děkuju.“ Přešel k velkým otevřeným dveřím, opřel se o zeď a kývnul směrem ke kupkám s různými propagačními letáčky. „Sehnala jsi let?“

„Jo. Ještě si musím skočit domů pro věci.“

„Kéž bych měl auto... Hodil bych tě.“

Povytáhla jsem tmavé obočí a lehce zavrtěla hlavou. „Máš dobrý srdce, kámo.“ O pauze jsem koupila tu nejlevnější letenku, kterou jsem našla, letělo se o půlnoci, takže jsem měla spoustu času dojet na letiště Newark vlakem.

„Nebo jenom slabost...“ odmlčel se, světlo z okna se mu odráželo v očích. „Pro tebe.“

Zaskřípala jsem zuby a rozhodla jsem se ignorovat dvojsmyslnost té věty. Přehodila jsem si tašku přes rameno.

„Jsem zpátky, než se naděješ, a budu tak otravná, že si budeš přát, abych byla zase na dovolený.“

„Nikdy,“ vydechl s pohledem upřeným na svoje boty. „Budeš nám tu chybět. Škoda že nebudeš na akci, kterou jsi sama naplánovala.“

„Budu vás stalkovat na instagramu, abych se ujistila, že se staráte o propagaci.“ Vydala jsem se ke dveřím a zastavila se před ním. „Nepochybuju o tom, že tohle fakt pomůže. Hlavně, pokud to budeme dělat každé měsíci.“

Přikývl, zkrivil tvář bolestí a neklidně přešlapoval. Několik vteřin nic neříkal, a zrovna když jsem otevírala pusku na „tak zatím“, tiše promluvil: „Proč mám pocit, že už se nevrátíš? Že teď mám poslední šanci, a pokud ji nevyužiju, tak mě to bude navždycky pronásledovat.“

„Co?“

Liam se zavrtěl na místě. „Jsem tvůj vedoucí, takže bych to vlastně neměl říkat.“

Sakra.

„Mám tě rád, Stevie. *Opravdu* rád.“

Do prdele.

„Líame.“

„Vím, že nejsem tvůj obvyklej typ, ale neumím to vysvětlit; myslím, že bychom se k sobě hodili. Hodně se spolu nasmějeme. Mám pocit, že si vážně rozumíme.“

Kurva.

Tohle jsem neslyšela poprvé. Lidé často tvrdili, že mají pocit, že mě znají, že jsme nejlepší přátelé, k těm ale ve skutečnosti nepatřil nikdo. Měla jsem spoustu známých. S ještě větší spoustou lidí jsem spala. Ale jen velmi málo z nich se dostalo přes povrchní známost. Jen velmi málo jedinců jsem považovala za skutečné přátele.

Jaymerson mi byla nejbližší, a ani tu jsem nepustila za poslední dveře. Liam si myslel, že zná skutečnou Stevie, tu jsem ale držela za tak silnou zdí, že nikdo ani nevěděl, že by se dala zbořit. *Jeden ano*, řekl hlodající hlásek v mé hlavě, který jsem ale hned umlčela.

„Prosím, řekni, že to cítíš stejně, nebo že jsi ochotná o tom po-
přemýšlet.“

Dup. Dup. Dup. Po celém jeho srdci.

„Asi tě to nepřekvapuje. Vždyť jsem do tebe byl zabouchnutej od prvního dne, co jsi sem vešla, když jsi hledala práci. Nemůžu tě dostat z hlavy.“ Natáhl se, aby mě chytil za ruce.

Slovo *zabouchnout* je vtipný: Jeden jeho význam je zamilovat se, jiný s bouchnutím zavřít, prudce zapadnout, nebo dokonce něco zastřelit. Hádejte, který bych si vybrala.

„Líame. Zastav.“ Stáhla jsem ruce, aby na ně nedosáhl. „Věř mi, se mnou být *nechceš*.“

Jeho ústa chtěla začít odporovat.

„Ne,“ zarazila jsem ho. „Nechceš. Doopravdy ne. Byla bych tvoje noční můra.“

„Děláš si srandu? Ty jsi můj největší sen!“

„Věř mi. Myslím to vážně. Jsem hrozná. A jsem krutá,“ řekla jsem narovinu. „Holka z dnešního rána by ti to dosvědčila... i ten kluk před ní a ten předtím. Nejsem na vztahy.“

„Nechci tě svazovat. Líbí se mi, jak jsi nespoutaná. Jenom chci patřit do tvého světa.“

Ach. Jak roztomilé.

„Ne, nechceš, Líame. Říkáš to jenom proto, že ti to teď přijde vzrušující, ale jakkoli to budeš chtít popřít, jsi monogamní a skončilo by to tak, že bych ti zlomila srdce.“ Dotkla jsem se jeho ruky. „A navíc jsi můj kamarád a toho si vážím víc. Nechme to, jak to je.“

Roztřásla se mu čelist a pohledem těkal všude kolem, jen ne mně do očí. „Aspoň už to vím.“

„Mrzí mě to, ale upřímně, začal bys mě nenávidět a na to tu pracuju až moc ráda.“

„Už se nevrátíš,“ zamumlal a opřel se zády o protější zeď.

„Jasně že se vrátím. Proč to říkáš?“

„Nevím.“ Zíral na mě a já jsem měla pocit, jako by mě stahoval z kůže, aby se mi podíval přímo do žil. „Prostě mám takovej špatnej pocit.“

Paprsky brzkého ranního slunce mě šimraly pod víčky. Slyšela jsem hlas, který si zvesela pobrukoval, a naráz mi někdo vytáhl žaluzie.

„Maaamiiii.“ Přetáhla jsem si polštář přes hlavu a zavrtala ji hlouběji do temnoty. „Jdi pryč. Je strašně brzo.“

Z New Yorku jsem přiletěla někdy nad ránem a pro jednu jsem byla natolik unavená, že jsem mohla spát.

„*Call me angel...*“ zpívala máma jednu ze svých nejoblíbenějších zpěvaček Juice Newtonovou. „... *touch my cheek...*“

„Prosím. Přestaň. Zpíváš,“ zasténala jsem.

„*Call me angel...*“ přidala na hlasitosti a vyskočila mi na postel, „... *slowly turn...*“

„Fajn, teď už to začíná být prostě děsivý.“ Odhodila jsem polštář z obličeje a upřela pohled na sluncem zalitý strop. Přes sklo už se dovnitř plazilo horko.

„Dobré ráno, zlato,“ usmála se máma. Radost z toho, že mě má zase doma, z ní přímo čísel. „Máme krásný den.“

„Zase bude třicet pět stupňů a vlhko jak v ďáblově prdeli.“

Máma se zamračila nad mou volbou slov, ale nic neřekla. Věděla, že nemá smysl snažit se mě odradit od věcí, které mi dělaly takovou radost – jako třeba klení. V nějaké „studii“ na internetu si přečetla, že lidé, kteří mluví sprostě, jsou kreativnější a inteligentnější, a od té doby nechala můj slovník na pokoji. Tolik od ženy, která dřív klela jako námořník.

„Prostě mám takovou radost, že tě mám doma.“ Políbila mě na tvář. „Udělala jsem tvoji oblíbenou snídani. Lívance už čekají.“

Tak jo, kvůli těm bych možná vstala, hlavně když byly od mámy. Nechtěla jsem vědět, kolik do nich dává cukru a másla, ale byly úplně nejlepší.

„*Jen zavolej...*“ šveholila máma, zatímco vyplula z mého pokoje a já si zase přimáčkla polštář na obličej.

Osobnost Joyce Colvinové byla zapeklítá. Jednu dobu byla totální hipísačka, i když už to bylo pasé. Experimentovala s „volnou láskou“, drogami a trochou radikálních protestů, ale v osmdesátkové verzi. I tak jsem vyrůstala s Janis Joplinovou, Stevie Nicksovou – tu měla očividně nejradši –, Pat Benatarovou a dalšími skvělými zpěvačkami. Máma se účastnila protestů a bojovala za ženská práva, proti vládě a nespravedlnosti ve světě. Byla živel a velký životní vzor.

Dokud táta neumřel.

Ze ženy, ke které jsem odmala vzhlížela, se stal někdo, koho jsem sotva poznávala. Byla citově závislá a nesamostatná, ztratila jiskru. Naráz z ní byla upjatá matka, která nikdy nemluvila sprostě, nepila, byla v šoku, když mě na vysoké přistihla s holkou v posteli, a křičela na mě kvůli hulení.

Moje nehoda jí změnila pohled na život k horšímu. Byla příliš nejistá a ustrašená na to, aby byla sama nebo aby mě pustila z dohledu, takže náš vztah zadusila natolik, že jsem s ní nesnesla strá-

vit delší čas. Zlomilo mi srdce sledovat, jak se mění. Když jsem to jednou nadnesla, naštvála se a stáhla; řekla, že už je to dávno a že dospěla.

Jestli být dospělá znamenalo tohle, tak jsem nikdy dospět nechtěla.

Chápu, že byla opuštěná a zdrcená. Táta byl její zdroj síly, její skála. Když umřel, její oheň vyhasl. Zbyl jen popel a stíny.

Do hajzlu, a já na tom možná byla stejně.

Můj otec Emmett Colvin byl duší našeho domu. Jeho lepidlem. Máma a já jsme se v jednom kuse hádaly, dvě paličaté ženy, které neustále potřebovaly rozsoudit. Máma mě milovala. O tom jsem nikdy nepochybovala, ale s tátou jsme si sedli ode dne, kdy jsem se narodila. Byla jsem jeho parták, jeho kumpán. Nade vše jsem ho zbožňovala a radši jsem se obracela na něj. I když jsem dostala menstruaci.

Když jsem zjistila, že má rakovinu, zhroutil se mi svět. Jeho léčba byla dlouhá a trýznivá, ale zvládl ji. Pamatuju si radost, kterou jsem cítila, když nám doktor řekl, že je čistý – nádor byl pryč. Rodiče o mně říkali, že jsem od narození cynická a sarkastická, ale s tátou jsem byla vždycky šťastná. Věřila jsem těm sračkám. Jako že sklenice je poloplná. Pořád jsem se usmívala a smála. Ten den jsem znovu uvěřila, že život může být krásný a plný zázraků. Že hrdina nakonec vážně vyhraje.

Za týden se život vrátil, aby mi ukázal, jak nemilosrdný a krutý ve skutečnosti je.

„Stevie! Tak pojď už!“ Mámin hlas se nesl naším malým domem. Podobně jako Jaymerson i já jsem bydlela spíš v domečku než v domě. Byl pohodlný a útulný svým nekonvenčním a osobitým stylem. Technicky vzato měl tři ložnice, na spaní jsme ale používali jen dvě maličké z nich. Táta s mámou z té třetí, původně

největší ložnice udělali zkušebnu, kde mohli každý týden cvičit s kapelou. Hráli se třemi dalšími členy – John hrál na bicí, Kera měla na starost doprovodné vokály a tamburínu, Billy baskytaru, máma hrála na klavír a táta zpíval. Oba hudbu milovali, ale ani jeden z nich neměl to štěstí, aby se jí mohl živit. Přesto pro mě byly noci a víkendy během dospívání jeden velký hudební festival.

Myslím, že máma mě pojmenovala Stevie, protože doufala, že se ze mě zázrakem stane talentovaná zpěvačka. Smůla. Hudbu jsem milovala. V naší domácnosti to ani jinak nešlo, ale byla to spíš vášeň mých rodičů. Ale poté, co jsem přišla o tátu, jsem si myslela, že budu psát a produkovat písničky na jeho počest.

„Stevie Janis Colvinová!“ Ošila jsem se, když mě oslovila mým celým jménem. *Vážně* doufala, že ze mě bude zpěvačka.

Zahodila jsem deku, vyhrabala se z postele a cestou do kuchyně jsem si protírala oči. Jižanské horko mi přilepilo klučičí šortky a tričko bez rukávů na kůži. Léta v New Yorku byla dusná se vším tím teplem naakumulovaným v budovách a betonu, ale jižanské dusno člověka pohltilo, jako by se kromě těla chtělo zmocnit i jeho duše.

„Čau, Hendrixi.“ Pohládila jsem velkou, tlustou mourovatou kočku, která seděla na vedlejší židli u stolu. Pojmenoval ho táta, kromě něj to byl jediný další muž v domácnosti, třebaže o jeho mužství bylo „postaráno“. Chodil za tátou jako stín. Pohodovějšího kocoura než Hendrixe byste nenašli, ale i on se po tátově smrti sotva zvedl z jeho křesla. Od té doby, co spával většinu času v něm, se z něj stalo Hendrixovo křeslo. V podstatě řídil celou domácnost.

Zavrnl a vnutil mi hlavu do dlaně, takže mi prsty zajely do jeho sametové srsti.

„Dneska se koná aukce starožitností,“ usmála se máma a postavila přede mě talíř lívanců. „Nechceš jít se mnou?“

Se zasténáním jsem se chopila sirupu a nalila si ho na zlatavý sen na talíři, v puse se mi sbíhaly sliny. „Ne, díky.“ Olízla jsem si prsty a vzala si vidličku. „Víš přece, že jsem přijela dřív, protože je Kristino dítě v nemocnici.“ Což mi připomnělo, že bych měla zkontrolovat, jestli nejsou nějaké novinky. Kde mám sakra telefon? Když jsem přijela domů, byla jsem tak mrtvá, že jsem si nemohla vzpomenout, kam jsem ho hodila. Mezitím mi od Whisky mohlo přijít třeba bžilion zpráv.

„A znáš tu Kristu vůbec?“ Máma si dala ruku v bok a pozorně si mě přeměřila. „Jak to, že jsem o ní doteď neslyšela?“

„No, je to spíš Hunterova kamarádka, ale znáš to, pak jsem ji taky poznala blíž.“ *A pořád ji nemám ráda.* Zakousla jsem se do sladké snídaně a zasténala blahem. Tyhle lívance byly o tolik lepší než palačinky.

„Dobře.“ Přikývla, ale cítila jsem její zklamání, jako bych dostala vidličkou do břicha. „Zavolám Delle a zeptám se, jestli se mnou nechce jít ona.“

Della byla kamarádka, kterou máma potkala po tátově smrti, a ztělesňovala všechno, co dřív nesnášela. Della žila ve škatulce, kterou jí předepsala společnost. Byla to znuděná žena v domácnosti, která drbala a vždycky říkala „ach, zlatíčko“, než druhého rozsápala na kusy, ponížila ho a naznačila mu, že všechno, co kdy udělal, je špatně. Když jsem nedávno slyšela ty sračky, co šířila o Jaymerson, a přiživovala tak pomluvy ve městě, vybuchla jsem. Nenáviděla jsem Deltu a nenáviděla jsem tu osobu, kterou se máma stala, když byla s ní.

Máma byla o hodně starší než rodiče Jaymerson, ale vždycky mi přišlo, že Whiskyina babička Penny by na ni mohla mít dobrý vliv. Penny nakonec podlehla a přestěhovala se sem. Taky už stihla dát dohromady skupinu vrstevníků, která pořád

někde cestovala a dostávala se do malérů. Zbožňovala jsem tu ženu.

Máma zaplula do kuchyně a zvedla něco z linky. „Tady, včera jsi ho nechala ležet na stole. Od rána ti bzučí.“

„Cože?“ zakuckala jsem se, když jsem vyskočila ze židle. „A to mi říkáš až teď?“

Našpulila rty a zabrala se do nějaké práce v kuchyni. Nejspíš doufala, že kývnu na to, že strávím dnešek s ní, než mi to řekne. Odemkla jsem telefon, obrazovka se rozzářila víc než tuctem zpráv a zmeškaných hovorů.

Otevřela jsem první zprávu od Jaymerson, která přišla dnes brzo ráno.

Zavolej mi. Je to špatný.

„Do prdele!“ Rychle jsem klepla na tlačítko volat zpět.

Po dvou zazvoněních mě pozdravil hlas unavené Jaymerson. „Ahoj, Stevie.“

„Co se děje? Co se stalo?“

„Už jsi dojela?“

„Jo. Přijela jsem včera v noci. Teda, technicky vzato dnes brzo ráno.“

„Můžeš přijet do nemocnice?“

„Whisky, co se stalo? Je malá v pořádku?“

„Prostě přijed'. Potřebuju tě tady.“

Sakra. Sakra. Sakra.

„Oukej. Jsem tam do patnácti minut.“

„Díky.“ Jaymerson si povzdechla. „A ke tvé otázce. Ne... malá není v pořádku.“

KAPITOLA 3

Vyškrábala jsem se z Uberu a zamířila k nemocnici. Měly jsme jen jedno auto a to dnes potřebovala máma.

Když jsem prošla vstupními dveřmi, přejel mi mráz po zádech a hrudník se mi sevřel. Přesně sem přivezli tátu. Když jsem ho viděla naposled, byl připojený na přístroje a infuze a už mu odumřel mozek. V hlavě mi vyskakovaly obrazy, jak leží v posteli a v krku má trubici, jež ho udržuje „naživu“. Ale táta už byl pryč. Jeho tvář vypadala spíš jako maska, karikatura laskavého, milujícího muže, který byl kdysi plný života.

S mámou jsme ho držely za ruce, když ho odpojovali od podpory životních funkcí, a sledovaly jsme, jak bez boje mizí pryč. Jeho plíce už se nedokázaly samy nadechnout.

Zatřásla jsem hlavou sem a tam a promnula si obličej. Nevěděla jsem, jestli chci setrást vzpomínky, nebo jsem nechtěla věřit, že je táta pryč.

Ulevilo se mi, když jsem se vydala na druhý konec nemocnice do porodnického oddělení, kde život naopak vznikal. Přestože mě tahle část děsila úplně stejně. Já a mimina jsme se nekamarádily. Děti byly skvělé, pokud jste je chtěli, já si ale nebyla jistá, jestli to tak mám. Nerada jsem se vázala na jména lidí, se kterými

jsem byla, a ještě míň na ty osoby samotné. Teď se navíc zdálo, že už se mi jim nechce dávat ani přezdívký. Navíc jsem nedokázala udržet naživu ani pokojovku, a když jsem viděla přibližující se kočárek, měla jsem sto chutí zahrnout do nejbližší uličky. Podle společnosti s vámi pořád bylo něco v nepořádku, pokud jste je nechtěli. Ale překvapení! Ne všechny ženy chtějí děti.

„Stevie!“ Hlas Jaymerson se nesl chodbou, její tvář byla jako divadelní maska, ve které se odehrávalo štěstí i smutek zároveň. Běžela ke mně. I když pro mě byla jako sestra, pořád jsem dokázala ocenit její krásu. Měřila asi metr šedesát, měla dlouhé kaštanové vlasy, stejný odstín jako tmavší sudová whisky, do kterých by člověk nejradši zajel prsty, a modrošedé oči, v nichž se zračila moudrost přesahující jejích dvacet let. Na sobě měla džínové šortky a obyčejné tílko, po vinylové podlaze se rozléhalo pleskání jejích žabek.

Vidět ji byl balzám pro moji rozervanou duši. Můj táta věřil na minulé životy. Že existují lidé, které člověk potká, a má pocit, že je zná věky, protože je nejspíš znal v jiném životě. Spojení, pro které nebylo vysvětlení. Takhle jsem se cítila s Jaymerson.

„Ahoj, Whisky.“ Přitáhla jsem si její drobnou postavu do pevného objetí a zahlédla Huntera, který kráčel za ní. Měl přes metr devadesát, jasně modré oči a postavu jako bůh: široká ramena, vypracované břišáky a paže a zadek, na který měl člověk chuť něco postavit a čekat, jestli se to udrží. Jednu jeho paži zdobily kérky a ve tváři měl výraz chronického průšviháře. „A tady je ten starej, povislej zadek.“ Odtáhla jsem se od Jayme a padla Hunterovi do náručí.

„Můj pořád nemá najeto tolik jako ten tvůj,“ zasmál se a silou svého stisku mi drtil kosti.

„To je fakt.“ S mrknutím jsem se zaklonila. V jeho očích nebylo ani památky po obvyklém žertovném rozpoložení. „Tak... co